

SLADKÝ ŽIVOT



Lynne Grahamová

Italův
dědic

 HARLEQUIN[®]

LYNNE GRAHAMOVÁ

ITALŮV DĚDIC

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

když jsem si tak procházel všech šest příběhů, které si můžete v únoru přečíst v mých edicích Sladký život a Sladký život Duo, napadla mě taková neuctivá poznámka – je to tak trochu jako „Italský měsíc“ někde v supermarketu. Hned u pěti povídek je totiž hlavním hrdinou Ital nebo aspoň pan Úžasný s italskými kořeny! A nedalo mi to, abych neuvažoval dále: není to tak trochu diskriminace jiných národností?

Pokud jste pravidelnou čtenářkou mých příběhů, budete vědět, že hned po Italech přicházejí na řadu Řekové, s odstupem stíháni Španěly a Francouzi. Poměrně dobře se v závodním poli drží Argentinci. A zapomínat samozřejmě nemůžeme na „domácí“ (knížky jsou v originále v angličtině) Brity, Američany, Australany a Novozélandany...

O českého hrdinu člověk ale ani nezavadí!

Samozřejmě, dost často si tady povídáme o tom, že mé příběhy jsou pohádky pro dospělé a hra, takže určitě ne všichni Italové jsou tak neodolatelní, jak to popisují mé autorky (když se podíváte do Itálie, tak těch stodevadesáticentimetrových svalnatých miliardářů je tam ve skutečnosti taky jako šafránu!). A nakonec to není podstatné. To poslání všech mých příběhů je totiž jiné, mnohem zásadnější. Ať hrdiny na začátku dělí cokoliv, je tu něco, co je určitě spojí.

Že uhodnete, co to je?

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová
ITALŮV DĚDIC



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Italian in Need of an Heir

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Lynne Graham

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8126-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8127-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8128-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Na pozadí temné noční oblohy ozářené měsícem v úplňku působila silueta honosné vily na předměstí Neapole jako kulisa ze starého strašidelného filmu. Když Raffaele Manzini vystoupil z vozu a sledoval, jak z dalšího vozidla vystupují jeho tělesní strážci, s trochu chmurným úsměvem si pomyslel, že nechybějí ani netopýři poletující kolem věžiček. K dokonalosti mu zbýval už jen blesk a výhruzný rachocení hromu.

„To je tedy díra,“ poznamenal Sal, velitel Raffaeleho ochranky. Mohl si takovou drzost dovolit, protože dbal o Raffaeleho bezpečnost už od jeho chlapeckých let. „Ať se vám to líbí nebo ne, budu se vás dnes večer držet jako klíště. Vašemu pradědovi nevěřím ani nos mezi očima. Povídá se, že byl svého času chladnokrevný zabiják.“

„To budou nejspíš jen povídačky,“ zasmál se ne-dbale Raffaele.

„K vašemu otci se ale nezachoval ani trochu hezky. Muž, který vyloučí vlastního vnuka z rodiny, se nedovede chovat správně ani k vlastní krvi a je tak schopný všeho,“ mínil podmračeně Sal.

Raffaele přešel jeho soud mlčením. Znal svého praděda dost dobře na to, aby věděl, že odjakživa neochvějně věřil v sílu a důležitost rodinných vazeb. Pro Raffaeleho ale byla rodina bezvýznamná.

Jeho matka utrpěla už v rané dospělosti poškození mozku a navzdory nepředvídatelným záchvatům

vzteku, upínavému a nepřirozeně majetnickému chování a divokým impulzům jí bylo dovoleno vychovat svého jediného potomka. Dědička miliardového majetku se výchově nikdy nevěnovala osobně. Raffaele tak vyrůstal s mnoha různými chůvami a vychovatelkami, z nichž ani jedna nedovedla prchlivost a neodhadnutelné rozmory jeho matky snášet déle než několik měsíců.

Žádná z nich ho nikdy neobjala. Tělesná blízkost a projevy citu byla jedna z mnoha věcí, které u nich matka považovala za pádný důvod k hodinové výpovědi. Otce poznal Raffaele až jako dospělý a ani s ním nedovedl navázat žádné citové pouto.

Vždy si otevřeně přiznával, že není jako ostatní. Tam, kde měli jiní místo pro city, zela v jeho duši prázdná propast. Jen máloco se ho dovedlo opravdově a cele dotknout. Vzrušení mu přinášel jen obchod, zisk a moc. Ke dveřím pradědova domu ho přivedla jen nuda, které poslední dobou stále častěji podléhal, a prostá zvědavost.

Jeho pradědovi, Aldovi Manzinimu, už sice bylo jedenadevadesát, dodnes si ale zachoval zlověstnou pověst, která ho provázela celým životem. Ve společnosti se za jeho zády šeptalo nejen o brutálních obchodních praktikách, ale i o stycích s organizovaným zločinem, korupci a dokonce i objednaných vraždách.

Aldo Manzini ani po smrti svého syna neobnovil styky se svým vnukem Tommasem, Raffaeleho otcem. Nikdy mu neodpustil, jak se před mnoha lety odmítl podřídit jeho vůli a dokonce se mu odvážil vzdorovat. O to podivnější bylo, že si právě teď přejde v opevněném rodinném sídle osobně promluvit se svým pravnukem.

Nebýt toho, že se poslední dobou až k uzoufání nudil, byl by Raffaele jeho pozvání odmítl. Jeho příjezd nijak nesouvisel s tím, že byl s Aldem pokrevně spřízněný. Smrtí jeho matky, kterou jí způsobil nečekaný epileptický záchvat, mu už v osmnácti letech

přistálo v klíně její nezměrné bohatství. Povedlo se mu ho zmnožit natolik, že si dnes připadal téměř nedotknutelný. Na světovém jevišti byl už dnes daleko významnějším hráčem, než jakým se kdy jeho praděd stal na místním, italském. Všude, kam dnes přišel, budil Raffaele jen respekt a snad i děs.

Začínalo to být únavné.

Do života se mu nepozorovaně začala vkrádat omrzelost, následek předvídatelnosti a neměnnosti. Pokusil se s ní už bojovat všemi prostředky, na jaké dovedl pomyslet. V jeho posteli se začaly v posledním půlroce ženy střídat ještě rychleji než předtím. Skákal s padákem, šplhal na nebezpečné skalní útesy, potápěl se a bez ustání pátral po něčem, co by ho po chvíli nezačalo k smrti nudit.

Uvědomoval si, jaké měl štěstí, že se narodil zdravý a do nadbytku, s možností získat vše, po čem zatouží. V osmadvaceti už vyzkoušel vše, na co jiní potřebovali celý život – povolné ženy, dekadentní večírky, cestování do nejzapadlejších koutů světa... nic z toho však nedovedlo zaplnit prázdnotu v jeho duši a nuda byla s každým uplynulým dnem stále úmornější a neodbytnější.

Starý sloužící jim otevřel dveře chmurného sídla. Rozlehlá vstupní hala byla zařízená starožitnostmi připomínajícími zašlé dny jeho největší slávy. Byla sice pravým opakem jeho vkusu, Raffaeleho v ní ale poprvé po dlouhé době opustila nuda. Dlouhou chodbu se začernalým dřevěným táflováním zdobily dlouhé řady rodinných portrétů zmatněných věkem. Vedla do místnosti, kterou praděd označoval jako svoji hlavní pracovnu. Raffaele si při pohledu na zašlé portréty s trochou překvapení uvědomil, že by si tváře předků z otcovy strany někdy docela rád prohlédl podrobněji.

Touha proměnit úmysl v čin však vyprchala ve chvíli, kdy poprvé spočinul pohledem na muži usazeném za velkým psacím stolem. Aldova tvář v pokročilém věku působila ještě pichlavěji, než jak si ji

Raffaele pamatoval, z jeho očí se ale ani teď nevytratil dravčí lesk.

„Na Manziniho jsi dost vysoký,“ uvítal ho Aldo italsky.

„Asi jsem výšku zdědil po matce,“ odpověděl mu ve stejném jazyce Raffaele. Italština pro něj byla stejně přirozená jako španělština, jazyk jeho matky.

„Ano, tvoje matka byla vyšší než můj vnuk a tvůj otec. To bych u ženy nesnesl,“ prohlásil otevřeně Aldo.

Raffaele pokrčil rameny pod tenkou látkou lehké bavlněné košile. „Předpokládám, žeš mě sem nezval proto, abys mě zahrnul sentimentálními vzpomínkami na moje rodiče.“

„Taky máš trochu moc dlouhé vlasy,“ pokračoval Aldo, jako by jeho oslova přeslechl. „A měl ses na návštěvu slušně obléct. Propuť svoje stráže a já propuťím svoje. To, co ti chci povědět, je jen mezi námi dvěma.“

Raffaele jen mlčky pokynul hlavou k Salovi. Ten se sice zamračil, pak ale poslušně vycouval ze dveří. Hned po něm místnost opustil i Aldův tělesný strážce, který zatím jen postával v temném rohu pracovny.

„Tak je to lepší,“ prohlásil spokojeně Aldo. „Jestli chceš, můžeš nám nalít něco k pití.“ Svráštělou rukou pokynul k baru u stěny. „Pro mě brandy.“

Raffaele se musel v duchu pousmát nad tím, jak i v zchátralém těle upoutaném na invalidní křeslo přežívá síla vůle a pánovitě vystupování. Zvolna vykročil pokojem k baru a uvědomil si, že právě nastala jedna z mála situací, kdy dělá, co mu přikázal někdo jiný.

„Vídáš se ještě se svým otcem?“ zajímal se Aldo, když před něj pravnuke postavil sklenku brandy tak, aby na ni pohodlně dosáhl i z vozíku.

„Ne. V době, kdy jsem se s ním poprvé setkal, jsem už byl dospělý. Vidíme se nanejvýš párkrát do roka,“ odvětil nedbale Raffaele.

„Tommaso je černá ovce rodiny Manziniových. Nemá žádnou páteř, je jako medúza!“ prohlásil trpce Aldo.

„Je se svým životem spokojený,“ odtušil sebejistě Raffaele. „Moc toho od něj nečeká. Má malý podnik a spokojenou rodinu. Každý člověk má jiné sny.“

„Vsadil bych se, že ty po útulné domácnosti a kupě dětí netoužíš,“ zamrmlal suše stařec.

„To sice ne, ale nehodlám otci jeho sny vyvracet,“ opáčil stroze Raffaele a v zlatavě oříškových očích se mu zablesklo nevyslovenou výstrahou. Úpřeně se na praděda zahleděl a pokusil se pohledem zatrpklému starci naznačit, že i když si není nijak blízký s otcem, jeho druhou manželkou ani žádnou z nevlastních sester, je připravený chránit je před všemi, kdo by jim chtěli nějak ublížit, i kdyby jen slovem.

„Chtěl bych ti povyprávět o tom, co se v poslední době stalo v jedné staré záležitosti,“ opřel se Aldo o područku invalidního vozíku. Bylo poznat, že hovor na téma Raffaeleho otce považuje za uzavřený.

Raffaele sevřel v dlani broušenou sklenku plnou jantarově zbarvené whisky a pohodlně se usadil do kožené lenošky. Doufal, že pradědův příběh nebude dlouhý, protože už teď litoval, že podlehl zvědavosti a navštívil dům, se kterým jej nic nepojilo, a muže, jehož naposledy viděl jako malý chlapec.

„Když mi bylo jedenadvacet, byl jsem zasnoubený s Giuliou Parisiovou. Naše rodinné podniky si tehdy tvrdě konkurovaly. Oba naši otcové si přáli, abychom se vzali. Aby ale bylo jasno – miloval jsem ji.“ Aldo na zdůraznění svých slov vysunul kostnatou bradu.

„Týden před svatbou jsem se ale dozvěděl, že spí s jedním ze svých bratranců a že ani zdaleka není tak ctnostná květinka, za jakou jsem ji měl. Byl jsem mladý a bolelo to. Mlčel jsem, pokračoval v přípravách na svatbu a utekl jí až od oltáře, protože jsem ji chtěl co nejvíc zostudit a ponížit tak, jak ona ponížila mě.“

„A dál?“ otázal se Raffaele. Připadalo mu, že se stařec začíná hroužít do světa minulosti.

„Jejího otce můj nedostatek úcty rozlítíl. Změnil

závěť. Podle nových ustanovení nesmí majetek rodiny Parisiových nikdy připadnout rodině Manziniových, koupí, darem ani nijak jinak. Může na ni přejít jen sňatkem a po narození potomka.“

Raffaele obrátil oči v sloup. „To je trochu středověké ustanovení.“

„Jejich podnik je teď jedna z předních světových firem v oboru nových technologií,“ oznámil mu Aldo, který se tak konečně dostal k pointě. „Když teď uděláš, co po tobě chci, bude tvůj.“

„Co je to za společnost?“ otázal se Raffaele. V duchu si rychle prošel krátký seznam podniků, které by mohly přicházet do úvahy. Když pak hodil po pradědovi tázavým pohledem, Aldo jen přikývl. „Mluvíš vážně? Může být můj? Za cenu manželky a dítěte?“ Rysy v jeho bronzové tváři se sevřely ve výraz znechucení. „Neodhadl jsi mě správně. Tohle není můj styl, spíš tvůj.“

„Od té záležitosti s Giuliou byl můj celoživotní sen zmocnit se podniku Parisiových. V generaci mého syna to nepřicházelo do úvahy, protože Parisiové neměli žádné dcery, když ale byl na ženění dost starý můj vnuk Tommaso, byla u nich ve správném věku jedna z dcer. Jmenovala se Lucia.“

„A otec tu příležitost promeškal,“ doplnil za něj Raffaele. „Tuto část příběhu mi kdysi vyprávěl. Chtěl jsi, aby si vzal Lucii, jenže on už miloval moji matku a vzal si ji místo Parisiové.“

„To bylo ohromně prozíravé,“ prohlásil ironicky Aldo a pohrdavě zkřivil rty. „Zůstala za něj provdaná, jen dokud ses nenarodil. Hned potom ho poslala k vodě. Kolik jsi měl nevlastních otců?“

Raffaele ztuhl. „Půl tuctu. Můj otec možná nepobral moc rozumu, ale určitě z nich byl nejlepší.“

„Ještě neznáš všechny podrobnosti,“ odbyl ho Aldo. „Tommaso nejenže si nevezal Lucii, ale navíc dal jí a jejímu milenci peníze, aby mohli před hněvem své rodiny uprchnout do Británie. *Moje peníze!*“

Raffaele sevřel rty a musel se přemáhat, aby nevyprskl smíchem. Z mrzutého tónu pradědova hlasu pochopil, že se právě dozvěděl, co na celé záležitosti starce popudilo nejvíce. „To od něj bylo... podnikavé,“ pronesl ztuha. „Pokud to ale správně chápu, tou dobou už byla Lucia se svým milencem těhotná. Těžko jsi mohl očekávat, že si ji za takových okolností bude otec chtít vzít.“

„Proč by ne?“ vykřikl stařec zatrpkle. „Kdyby si tehdy Lucii Parisiovou vzal, splňovalo by podmínky závěti každé její dítě! I kdyby nebylo z jeho beder!“

Raffaele si uvědomil, že jedná s mužem, který neuvazuje rozumně. Vůbec ho už nepřekvapovalo, že jeho otec uprchl do Británie, kde žil skromným životem, který ničím nepřipomínal přepych, na nějž byl až do svého útěku uvyklý. Tommaso Manzini, tichý a víceméně neprůbojný muž, by nedovedl celý život vzdorovat vůli svého panovačného dědečka.

„To bylo jistě nešťastné,“ odušil bezmyšlenkovitě Raffaele a odložil na stůl netknutou sklenku whisky. Usoudil, že je nejvyšší čas odejít z pradědova domu a přestat marnit čas hovorem, který ho už začínal nudit stejně jako vše ostatní.

„Ani z půli tak nešťastné, jako kdybys i ty odmítl vidět možnosti, které ti nabízí sňatek s Parisiovou,“ prohlásil rázně Aldo.

„Nehodlám se ženit,“ odsekl Raffaele.

„Tahle Parisiová je ale svobodná, pohledná a koneckonců s ní nebudeš muset zůstat ženatý navěky,“ zdůraznil Aldo a poslal k němu přes stůl složku s několika papíry. „Podívej se sám...“

Raffaele vůbec netoužil zkoumat fotografie poslední dcery v klanu Parisiových. Usoudil, že je stařec nevyrovnaný a umanutý. S podobnými povahovými rysy měl dost zkušeností – musel vyrůstat s matkou, která se pradědovi v leccem podobala. „Nemám

zájem. Nepotřebuju její peníze ani podnik,“ odvětil vyrovnaně a rázně vstal z křesla.

„Slib mi, že to aspoň uvážíš, a já na tebe tady a teď přepíšu celé svoje obchodní impérium. Můj právník čeká hned za dveřmi,“ oznámil mu Aldo. „Lucii Parisiovou i její rodinu už mám dávno v hrsti. Přicházíš k hotovému.“

„O čem to mluvíš?“

„Lucia si vzala naprostého hlupáka. Jsou až po uši v dlužích a já skoupil jejich závazky. Co myslíš, že s nimi chci udělat?“

„Je mi to úplně jedno,“ odvětil po pravdě Raffaele, ihned ale začal uvažovat o možnosti převzít Aldovo impérium. Společnost už byla dávno za zenitem a naléhavě potřebovala modernizovat. Byl to právě ten druh úkolu, který měl nejraději. Nepřitahovaly ho Aldovy peníze, ale možnost začít znovu budovat. Po chaotickém dětství měl rád řád, neměnnou strukturu a pevné základy.

„Jestli chceš získat i jejich podnik, který by ten můj dokonale doplnil, vezmeš si ji. Je krásná. Vím, že jen dokonalá krasavice dovede vzrušit muže tvého... řekněme, vytríbeného vkusu.“ Bylo poznat, jak si Aldo tuto chvíli vychutnává. Domyslel si, že se mu konečně povedlo Raffaeleho zaujmout a že teď přineslo ovoce všechno úsilí, které vynaložil na seznámení s osobností a zvyky Luciiny pohledné dcery.

Aldo věděl, že Raffaele je při obchodování bezcitný a náročný, a že podobně jako kdysi on dovede ocenit ženskou krásu. Pradědovi ale připadalo, že na rozdíl od něj dostal příliš mnoho příliš brzy – příliš mnoho peněz, úspěchu i žen. Soudil, že jeho pravnuke teď potřebuje něco, co by ho vrátilo do skutečnosti a na tvrdou zem. Spokojeně sledoval, jak Raffaele zvolna otevírá složku, které se ještě před několika minutami odmítl dotknout.

Už nepochyboval, že se jeho dovedně nastražená past neminula účinkem.

Raffaele se upřeně zadíval na barevnou fotografii. Žena, kterou na ní spatřil, byla štíhlá a vysoká, s dlouhými hedvábnými vlasy až do pasu, pletí dokonale jako porcelán a očima barvy jarního kapradí. Její rysy byly klasicky půvabné.

Půvabných žen ale bylo v jeho světě dvanáct do tuctu a Raffaele by si raději uřízl ruku, než aby se nechal uvěznit v manželství s dítětem. Odložil fotografii a z dalšího dokumentu se dozvěděl, že její IQ je ještě vyšší než jeho. Teprve teď jej doopravdy zaujala. Podle jeho dosavadních zkušeností byly přitažlivé ženy buď nevyrovnané jako jeho matka, nebo povrchní a nanicovaté natolik, že je zajímal jen vlastní vzhled. Maya Campbellová, dcera Lucie Parisiové, působila právě naopak.

„Dávám ti ji na podnose,“ pokračoval vábivě Aldo. „Moji zástupci se už v Británii začínají domáhat dluhů, které tam nadělala její rodina. Můžeš před ni předstoupit jako anděl spásy a nabídnout jí cestu k záchraně.“

„Otevřeně řečeno, nejsem zrovna typ, který by si chtěl hrát na prince na bílém koni,“ odušil kysele Raffaele. „Jestli do toho půjdu, budu s ní od první chvíle hrát otevřeně. Odmítám ze sebe dělat něco, čím nejsem.“

„Tak promluvil nesmírně privilegovaný mladý muž,“ poznamenal uštěpačně Aldo.

Raffaele na jeho jízlivý výpad odpověděl jen nedbalým pokrčením ramen. O svém charakteru si nedělal mnoho iluzí. I dnes ale bylo naživu dost lidí, kteří věděli, čím si jako dítě prošel a kteří jej proto nesoudili tak přísně, jak možná zasloužil.

Jeho matka jej už od narození vnímala jako živou hračku. V důsledku své duševní poruchy k němu dovedla být jeden den krutá, druhý zas nadměrně starostlivá.

Neměl ve zvyku litovat sám sebe, právě tak ale nestál o soucit ostatních. Lidem nedůvěřoval a oni mu tak nemohli ublížit. Nezáleželo mu na nich, takže se

v dospělosti konečně nemusel probouzet s nočními můrami, které ho pronásledovaly celé dětství.

Když od nikoho nic nečekáš, nemůže tě nikdo zklamat.

Tento přístup zatím nikdy neselhal. Doufal, že s ním oslaví stejný úspěch i u Mayi Campellové. Podnik Parisiových, který teď patřil jejím prarodičům, pro něj stejně jako pradědovo impérium představoval jen cvičení v bystrosti a oříšek k rozlousknutí. Nepochyboval, že se mu oba povede znovu přivést k růstu a ziskovosti.

„Začínám být unavený,“ přiznal po chvíli Aldo, když mu hlava pomalu klesla na hrud. „Mám tedy zavolat právníka?“

Raffaele si změřil praděda jedním ze svých vzácných úsměvů. „Díky za zábavný zážitek, Aldo. A za nabídku ještě lepší zábavy.“

„Je krásná.“

„Nemyslím tu ženu, mluvím o tvém a jejím podniku,“ odsekl netrpělivě Raffaele.

Dokumenty nutné k převedení Aldova majetku už byly připravené k podpisu. Přinesl je právník v doprovodu dvou osobních lékařů, kteří při jejich podpisu posloužili jako svědci. Teprve při odchodu z Aldova domu se Raffaele dozvěděl, co jeho praděda přivedlo k rozhodnutí předat mu impérium ještě před smrtí.

„Demence,“ vysvětlil mu cestou jeden z lékařů a potřásl hlavou. „Nedá se odhadnout, jak na tom bude za měsíc, za dva... V tomto věku může nastat úpadek duševních schopností rychle a váš praděd to ví.“

„Propána, přitažlivějšího muže jsem nikdy neviděla!“ zavzdychala po Mayině boku Nicola, nastávající nevěsta.

„Kde?“ zajímala se další z jejích kamarádek.

„Tamhle, u baru... Není úžasný?“ rozplývala se Nicola.